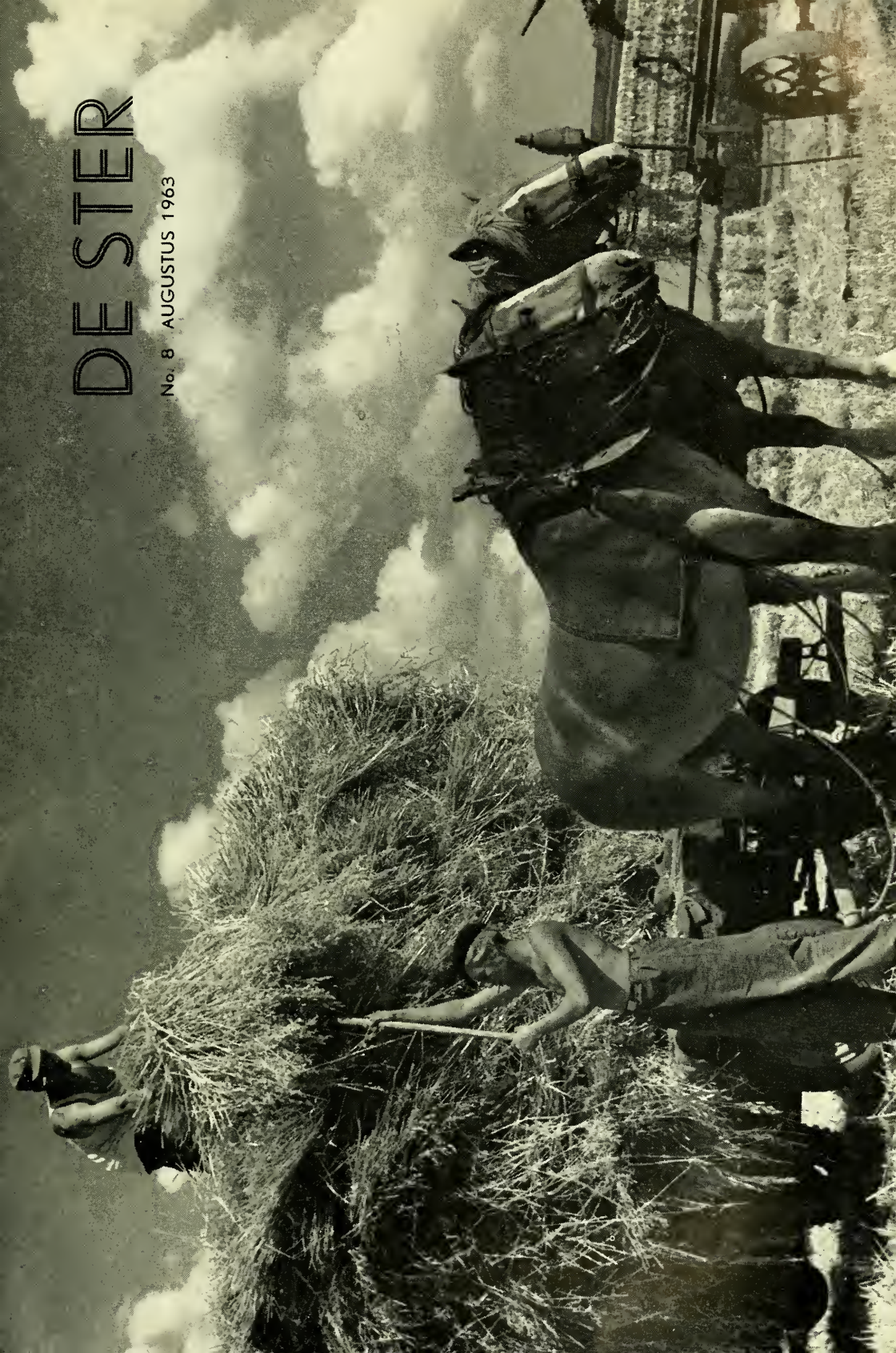

DESTER

No. 8 AUGUSTUS 1963

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Texel

63ste JAARGANG

Nr 8

INHOUD:	Blz.
De vraag van de maand	227
Conferentiesprokkels	230
Een afscheidsgroet	238
Zondag, de ware Sabbat van God	240
Bede om de Geest des Heren	244
De laatste grijze beer in Cache Forest	245
Een goede Voorzienigheid	247
Een hachelijk avontuur	250
Gebeurtenissen in de Zending	252

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

✦

*Hoe kon het Melchizedekse
Priesterschap van Israël
worden weggenomen?*

VRAAG: Er heerst enig misverstand onder de leden van onze klas met betrekking tot de verklaring in Leer & Verbonden waar wij lezen dat het Melchizedekse Priesterschap van Israel werd weggenomen en het huis Israels het Aaronische Priesterschap werd overgelaten. (L. & V. 84 : 25-26) Hoe kon Israel blijven bestaan met alleen het Aaronische Priesterschap en de wet van Mozes? Als wij het goed begrijpen is het Melchizedekse Priesterschap nodig voor het bevestigen van Kerkleden. Indien de verklaring juist is, was er dus niemand om de handen op te leggen voor het ontvangen van de gave des Heiligen Geestes. Wij konden niet begrijpen hoe Israel het kon stellen zonder ambtenaren die de verordeningen van het Melchizedekse Priesterschap konden verrichten. Is hieromtrent iets naders bekend?

ANTWOORD: Toen de Israelieten Egypte verlieten bood de Heer aan hun de volledige machten van het priesterschap te schenken indien zij zijn geboden wilden gehoorzamen en hun verbintenissen na wilden komen. Zij bleken zulk een zegen niet waardig te zijn. Daarom weerhield de Heer de zegeningen van de Melchizedekse Priesterschap aan de mannelijke leden van de stammen Israels en liet hun het Aaronische Priesterschap en deze beperking werd ook de stam Levi opgelegd die de offerdiensten voor Israel verrichtte. Dit is een belangwekkende geschiedenis en zou een les moeten zijn voor het moderne Israel.

Gedurende hun ganse reis in de wildernis gaf de Heer aan de Israelieten een overvloed van zegeningen en wrochte voor hen vele wonderen, waarmede Hij zijn goedheid en zorg toonde, die echter met ondankbaarheid werden beloofd. Hun omzwervingen leveren een zeer interessante geschiedenis die voor ons op onze levensreis en onze verantwoordelijkheden een les in deze de laatste bedeling inhoudt, die wij ons ten nutte behoren te maken opdat wij ons niet het mishagen van de Heer op de hals halen.

Tijdens hun gehele verblijf in de wildernis gedroegen de Israëlieten zich als verwende kinderen. Zij begrepen niets van hetgeen de Heer aan Mozes had geleerd. Toen dan ook de tijd voor Israel kwam om de Jordaan over te trekken en zijn erfenis in bezit te nemen, werd de profetische waarschuwing die de Heer hem had gegeven vervuld, gelijk het boek Numeri vermeldt:

„Daarna sprak de Heere tot Mozes en tot Aäron, zeggende:

Hoe lang zal Ik bij deze boze vergadering zijn, die tegen Mij zijn murmurerende? Ik heb gehoord de murmureeringen der kinderen Israels, waarmede zij tegen Mij zijn murmureerende. Zeg tot hen: Zoo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere, indien Ik ulieden zoo niet doe, gelijk als gij in mijne ooren gesproken hebt! Uwe doode lichamen zullen in deze woestijn vallen; en al uwe getelden, naar uw geheele getal, van twintig jaar oud en daarboven, gij die tegen Mij gemurmureerd hebt, zoo gij in dat land komt over hetwelk Ik mijne hand opgeheven heb, dat Ik u daarin zou doen wonen! behalve Kaleb de zoon van Jefunne, en Jozua de zoon van Nun. En uwe kinderen waarvan gij zeidet: zij zullen ten roof worden-, die zal Ik daarin brengen, en die zullen dat land leren kennen, hetwelk gij smadelijk verworpen hebt. Maar u aangaande, uwe doode lichamen zullen in deze woestijn vallen. En uwe kinderen zullen gaan weiden in deze woestijn, veertig jaar, en zullen uwe hoerrijen dragen, totdat uwe doode lichamen verteerd zijn in deze woestijn”.

(Numeri 14 : 26-33)

Toen de tijd was gekomen dat de Jordaan moest worden overgetrokken, waren de volwassenen, die Egypte hadden verlaten, overleden, allen op twee na, die onkreukbaar waren gebleven. Zelfs Mozes en Aaron werd het voorrecht het beloofde land binnen te gaan, ontzegd.

Veertig jaren lang morden de Israëlieten en ware zij opstandig. Zij begrepen de belangrijke manifestaties die de Heer om hunnentwil van tijd tot tijd gaf, niet. Hij zegende hen in de wildernis met manna, met kwartels toen zij om vlees vroegen, met waterbronnen wonderbaarlijk ontdekt en talloze malen toonde Hij zijn liefde en macht te kunnen behoeve. Ondanks dat alles had de Here hen nog steeds lief en deed Hij hun grote beloften.

Toen Mozes op de berg was en daar veertig dagen bleef, werden zij opstandig en keerden zij zich weer tot de Egyptische afgodendienst. Gedurende zijn verblijf op de berg ontving Mozes zekere geboden van de Heer die op stenen tafelen waren geschreven. Toen Mozes de opstandigheid en afgoderij van Israel zag, wierp hij deze tafelen neer en brak ze in stukken. Wat stond er op geschreven? Geboden met betrekking tot de volheid van het Evangelie! Na dit voorval riep de Heer Mozes op de berg terug en gaf hem andere geboden op het tweede stel stenen tafelen. Bevatten deze hetzelfde als de vorige? Neen! Niet in alles. In de in omloop zijnde Bijbelvertalingen wordt gezegd dat deze tafelen hetzelfde

inhielden als de eerste, maar door de openbaring die de Profeet Joseph Smith ontving weten wij dat op het tweede stel niet geheel hetzelfde stond als op het eerste. Het eerste bevatte de volmacht van het evangelie met betrekking tot de zegeningen van het Melchizedekse Priesterschap. Indien Israel de eerste tafelen in oprecht geloof had aangenomen, zou hij de zegeningen van het Melchizedekse Priesterschap hebben gehad en de duidelijke beginselen van het evangelie.

De Heer verving de geboden door andere en deze hebben wij in het boek Exodus. De zegeningen van een algemene verlening van het Melchizedekse Priesterschap werden hun echter onthouden.

Wij lezen in de geïnspireerde vertaling die aan de Profeet Joseph Smith met betrekking tot het tweede stel tafelen was opgedragen, het volgende: „En de Here zeide tot Mozes: Houw deze twee andere tafelen uit steen, gelijk de eerste, en daar zal Ik ook de woorden van de wet op schrijven, gelijk zij op de tafelen waren geschreven die gij brak; maar het zal niet zijn in overeenstemming met de eerste, want Ik zal het priesterschap uit hun midden wegnemen; daarom zullen mijn heilige orde, en de orde en deszelfs verordeningen niet voor hen uitgaan, want mijn tegenwoordigheid zal niet in hun midden zijn, opdat Ik hen niet vernietige.

Maar Ik zal hun de wet geven gelijk de eerste, doch het zal naar de wet van een vreselijk gebod zijn, want Ik heb in mijn toorn gezworen dat zij niet in mijn tegenwoordigheid zullen komen, niet in mijn rust, in de dagen hunner omzwerfing. Doe daarom als Ik u heb geboden”: En wees bereid tegen den morgenstond, dat gij in den morgenstond op den berg Sinai klimt; en stel u aldaar voor Mij op den top van den berg”. (Exodus 34 : 2).

Wij zien dus dat Israel door opstandigheid de zegeningen verloor die hem eerst werden geboden. Wij moeten wel bedenken dat het de bedoeling van de Here was om Israel de volheid van het priesterschap te schenken, indien hij getrouw was geweest. Deze zegeningen konden de Israëlieten niet ontvangen en daarom werden hun het lagere priesterschap en de vleeselijke of tijdelijke wet gegeven.

Laten wij het feit niet uit het oog verliezen dat door de gehele geschiedenis van Israel heen tot aan de komst van onze Verlosser de zegeningen van het Heilige Priesterschap beperkt waren. Dit werd niet universeel aan de stammen gegeven, doch noodzakelijkerwijs moesten er enige getrouwe mannen zijn aan wie het Melchizedekse Priesterschap was geschonken. Alle profeten droegen het Melchizedekse Priesterschap, maar de Profeet Joseph Smith heeft ons medegedeeld dat het in ieder geval door goddelijke aanwijzing werd verleend. (Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 190) Er is in Israel nooit een tijd geweest dat er geen profeet was met goddelijke volmacht om te bevestigen en andere verordeningen te voltrekken. Wij weten dat Elia de laatste van de oude profeten was die met de volheid was begiftigd. Hij had macht de hemelen te sluiten zodat het niet regende. Hij had macht vuur van de hemel te doen

nederdalen, het voedsel van de weduwe te vermeerderen en haar zoon op te wekken, die gestorven was. Zo waren ook andere profeten als Jesaja, Jeremia, Ezechiël en Daniel met het Melchizedekse Priesterschap gezegend. Zij konden hun bevoegdheden onder de mensen gebruiken, maar er was geen universele begiftiging van zodanige bevoegdheid onder de stammen, van de tijd van hun komst in het beloofde land af tot aan de komst van de Heiland. Toen Hij kwam, werden de volheid van het evangelie en het goddelijk gezag hersteld.

Conferentiesprokkels

(gedeelten uit toespraken door Algemene Autoriteiten gehouden tijdens de grote Algemene Conferentie te Salt Lake City in april 1963)

Weest daders des woords

„...De waarheid daagt uit en vraagt om actie zoals blijkt uit deze gelijkenis van de Heiland: „Een iegelijk dan die deze mijne woorden hoort en ze doet, dien zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis op een steenrots gebouwd heeft; en er is slagregen nedergeval- len, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen dat huis aangevallen; en het is niet gevallen, want het was op de steenrots gegrond. En een iegelijk die deze mijne woorden hoort, en ze niet doet, die zal bij een dwazen man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft; en de slagregen is nedergeval- len, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen dat huis aangeslagen, en het is gevallen, en zijn val was groot” (Matth. 7 : 24-27). Wij moeten hierbij opmerken dat de regen viel en de vloed kwam en de wind blies en tegen het huis dat op de rots was gebouwd met dezelfde kracht sloeg als die welke het andere huis verwoestte. Dit huis ontkwam niet aan de storm, maar weerstond hem omdat de fundering een rots was.

Sommigen hebben gemeend, nadat zij tot de Kerk waren toegetreden en trouw waren gebleven, dat alle beproevingen een einde zouden nemen, alle moeilijkheden zouden verdwijnen en alle verleidingen op- houden. Dat doet mij denken aan de jonge bruid die op haar trouwdag tot haar moeder zeide: „Ik ben het gelukkigste meisje in de wereld, nu ben ik aan het einde van al mijn moeilijkheden gekomen”. Doch de wijze moeder antwoordde: Ja, lieverd, maar je weet niet welk einde”.

De stormen in de natuur en de levensstormen maken geen onderscheid. Zoals het huis dat op een rots is gebouwd de storm overleefde, zo zal het leven welks wortels stevig in de geloofsgrond zijn geplant tegen- spoed verdragen en door de worsteling sterker worden.

Soms kan een nederlaag even goed als een overwinning de ziel zo be- roeren, dat zij hoger stijgt. Laten wij ons levenslot niet betreuren of

ons ergeren aan beproevingen, verliezen of problemen die ons overvallen. Laten wij liever onze vele zegeningen tellen en uiting geven aan onze dankbaarheid daarvoor. Sommigen gaan door het leven zonder waardering voor wat het leven hun biedt, omdat zij er zich niet van bewust zijn. Hoe meer men opmerkt des te intenser leeft men. Rondom ons zien wij de bewijzen van een heilzame voorzienigheid. Iemand die bijvoorbeeld met eerbied de met sterren bezaaide hemel aanschouwt, krijgt neiging om met de Psalmist uit te roepen: „De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt zijner handen werk” (Psalm 19:2) Wanneer wij ons meer bewust worden van zijn liefde en van de schoonheid en wijsheid die overal waarneembaar zijn en dat meer gaan waarderen, danken wij God voor het leven en voor zijn beproevingen en uitdagingen, zijn leerzame kastijdingen en beloningen.

Ons geloof in God wordt verdiept en geschraagd door de levenservaringen en het overtuigend bewijs dat overal aanwezig is dat ons heelal door wetten wordt bestuurd onder een liefdrijk en almachtig Vader.

Naarmate geloof en kennis zich verder ontwikkelen, wordt men zich zijn eigen zwakheden meer bewust en komt men er eerder toe zijn gedrag op het peil van zijn idealen te brengen. Dit heet bekering.

Maar indien ons geloof niet door goede werken stralend wordt gehouden, zullen wij in de verleiding komen onze idealen te verlagen tot het peil van ons gedrag. Dit heet achteruitgang.

In deze onheilspellende en dringende tijden hebben wij fysieke, intellectuele en zedelijke moed en een schragend geloof nodig. Het mag dan afgezaagd klinken als we zeggen dat de wereld in gevaar en verdeeld is en dat dit een tijd van historische beslissingen is, maar op elk levensgebied, persoonlijk of in gezinsverband, nationaal of internationaal, eisen uitdagende situaties de aandacht op en moeilijke problemen vragen om oplossing. Wij allen staan tegenover een gemeenschappelijke uitdaging en zijn deelgenoot in een gemeenschappelijke zaak.

De bedreiging van het communisme is sinister en zijn gevaren zijn op handen. Honderden miljoenen van onze medemensen worden meedogenloos gedrenkt met de satanische ideologie dat het Vaderschap van God, het Verlosserschap van Christus en de broederschap der mensen domme verzinsels zijn, dat godsdienst niet anders is dan een slaapwekkend middel. De mensen worden van hun fysieke, mentale en geestelijke vrijheid beroofd en de staat heeft een monsterachtige suprematie. Deze meedogenloze leer is niet dan een voortzetting van de krijg die begon toen Satan's plan van dwang door de Vader werd verworpen. Wij leven in de gevaarlijkste periode van de ganse geschiedenis. Nooit was het zesde hoofdstuk van Efeziërs meer van toepassing dan in deze tijd: „Want wij hebben den strijd niet tegen vleesch en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.”

(Efeziërs 6 : 12).

President Hugh B. Brown.

Oprechte toewijding - een gewillig hart

„... Indien wij dienen met de gedachte aan promotie maken, zouden wij wel eens teleurgesteld kunnen worden. Indien wij dienen met een gewillig hart omdat wij de mensen liefhebben en hen graag willen helpen, zal de Heer ons blij maken. Er staat geschreven: „En zij waren verheugd omdat zij met een gewillig hart bijdroegen”. Ik geloof dat dit grotendeels het geheim van ons geluk is, onze houding in de dienst die wij bewijzen. Wij zijn hier om ondervinding op te doen, om te groeien en ons hart te ontwikkelen, en de groei en ontwikkeling van de geest zijn misschien wel het belangrijkste element in ons leven. Waarom zouden we dus de gewoonte om elkander gewillig en doeltreffend te helpen niet kunnen ontwikkelen? Indien wij dat zouden kunnen, zouden wij ons steeds gelukkig voelen, denk ik. Daarom geloof ik dat dit een van onze beslissende, fundamentele beginselen is.

Wij dienen, wij dragen bij, wij betalen onze tienden en vastengaven. Als we ze betalen omdat wij niet durven te weigeren, zal dat ons weinig baten. Maar als we ze betalen omdat wij het werk en God liefhebben, zijn mensen liefhebben en beseffen dat de enige manier waarop wij Hem kunnen dienen het dienen van Zijn kinderen is, dan zullen wij groeien en tot ontwikkeling komen, en het doet er niet toe of wij al dan niet grote rijkdom vergaren, wij zullen toch gelukkig zijn.

De mens is opdat hij vreugde hebbe en ik geloof wel dat wij daar enige aandacht aan moeten besteden, opdat wij met elkander gelukkig mogen zijn, omdat wij met gewilligheid dienen.

Er zijn velen onder ons, priesterschapsdragers, dragers van het Melchizedekse Priesterschap, die nadat zij de verplichtingen en de daarmee gepaard gaande verbintenissen op zich hebben genomen, ten aanzien van dienstbetoon zeer weinig doen. Zij dienen hun quorums niet, hun ringen niet, ja zij verzuimen heel wat in de dienst van hun God, als de bij ons ingediende rapporten juist zijn. Als wij, broeders, voelen dat wij de beloften en verbonden niet na kunnen komen, moeten wij deze verplichtingen niet op ons nemen. Toch behoort iedere man, die het priesterschap heeft ontvangen, met een gewillig hart te trachten aan zijn verantwoordelijkheden te voldoen en zijn kansen waar te nemen.

Antoine R. Ivins, van de Eerste Raad der Zeventigers

Uit een brief van een vader aan zijn zoon

„... Mijn zoon, wees eerlijk in alles wat gij doet. Lieg nooit. Bouw voor jezelf een onkreukbaar karakter op. Wees in al je handelingen recht en rechtvaardig. Vreugde en succes zullen je beloning zijn.

De tijd zal komen dat je de belangrijkste wet wenst te gehoorzamen die God de mens heeft gegeven: de wet van het celestiale huwelijk. Mijn zoon, nu je nog in je jeugd bent, bereid jezelf door een rein leven voor

op deze grote gebeurtenis. Laat je verlovingsstijd van een hoog geestelijk peil zijn, en als je daarna een tehuis sticht zal het op een rots zijn gebouwd en alle stormen kunnen weerstaan.

Om in deze wereld van ingewikkelde problemen te leven en succes te hebben, is moed nodig. Weersta alle vrees die je hart zou willen binnendringen. De vrees is een vernietiger van succes en geluk. Zij verwacht de geest en ondermijnt je capaciteiten. Zielevrede komt door een zuiver geweten en het overwinnen van de vrees. Herinner je daarom en doe altijd wat de Heer tot Jozua zeide: "...Wees sterk en heb goeden moed, verschrik niet en ontzet u niet; want de Heere uw God is met u alom waar gij henen gaat".

Milton R. Hunter, van de Eerste Raad der Zeventigers

Weten is niet genoeg

„... Winston Churchill zeide eens: „Het heeft weinig nut te zeggen: Wij doen ons best. In het doen wat noodzakelijk is behoort ge te slagen. Ik ben er niet zo zeker van dat wij werkelijk weten dat wij ons best doen. Ik ben er niet zo zeker van dat wij in de meeste gevallen niet meer hadden kunnen doen in wat wij in ons leven deden.

Aangezien het eeuwige leven de grote prijs is, is het niet voldoende alleen maar te trachten. Wij moeten slagen. Er is maar één reis - een altijd durende - één tijd en één eeuwigheid - voor zo ver ik weet en als ik het in ronde woorden mag zeggen: wij kunnen ons niet veroorloven „die ene uit te zitten”. Weten is niet genoeg! ... Het is in ons leven een bemoedigend feit dat onze Vader in de hemel ons beter kent dan wij onszelf kennen. Hij kent onze capaciteiten; Hij verwacht van ons niet het onbereikbare, het onmogelijke; Hij heeft ons geen geboden gegeven die wij niet kunnen gehoorzamen en geen eisen gesteld die wij niet kunnen nakomen. Neem dit ene voorbeeld met betrekking tot ons lichamelijk welzijn: de gezondheidswet die God ons heeft gegeven. Hij beschrijft die als een raad voor de „zwakken en de zwaksten”. (L & V 89 : 3). Niemand kan zwakker zijn dan de zwakste en Hij heeft ons verzekerd dat deze raad zelfs voor hen is, maar het eenvoudige weten is niet genoeg. Het is het doen, het naleven van de wet, het onderhouden van de geboden, die de zegeningen brengen. Er is overvloedig, afdoend en medisch bewijs te over dat deze grote gezondheidswet met feiten kan bewijzen dat zij is wat er van gezegd wordt. Maar het weten alleen is niet genoeg. Wij moeten het eerste van de beginselen aannemen, die niet alleen geloof insluit, maar ook bekering. . . .

Wij hebben vele malen de woorden van Ralph Waldo Emerson gehoord, door President Grant aangehaald: „Datgene wat wij volhardend blijven doen wordt steeds gemakkelijker voor ons om te doen, niet omdat de aard van het werk is veranderd, maar omdat onze bekwaamheid groter is geworden. . . . Een getuigenis is een groot ding, maar er zijn

mannen afgefallen die een grote getuigenis hadden, mannen die wonderbare manifestaties hadden gehad. Het gehoorzamen van de wetten, het nakomen van de verplichtingen, het dienstbetoon, de plichtsvervulling zijn de dingen waar het op aankomt.

Alleen maar weten is niet genoeg.

Er is één ding waaromtrent niemand van ons genoeg weet. Niemand van ons weet genoeg om veilig een gebod, welk dan ook, terzijde te schuiven. Wij hebben iemands raad nodig, wij moeten iemand geloven, en wat mij betreft, ik hoop de raad van mijn Vader in de hemel aan te nemen en mij niet aan te matigen genoeg te weten om een van Zijn geboden op zij te zetten.

Richard L. Evans, Lid van de Raad van Twaalf Apostelen.

Een voortreffelijk beginsel

„... Vasten is een beginsel dat zeer wordt aangemoedigd, voor jong en oud, voor arm en rijk. President Joseph F. Smith heeft eens gezegd: „De Heer heeft het vasten op een redelijke en intelligente basis ingesteld en geen van Zijn werken is nutteloos en onwijs. Zijn wet is hierin even volmaakt als in andere dingen. Daarom wordt van hen die het kunnen vereist aan deze wet te gehoorzamen; het is een plicht waaraan zij zich niet kunnen onttrekken. Wij moeten echter wel bedenken dat het onderhouden van de wet door zich vier en twintig uur van voedsel en drank te onthouden; geen absolute regel is, het is voor ons geen wet van Meden en Perzen, doch het wordt aan de mensen overgelaten om in dit opzicht wijsheid en oordeel te gebruiken. Velen zijn zwak, anderen hebben zwakke gezondheid of zij zijn moeder die een baby voeden.

Van hen wordt niet verwacht dat zij zullen vasten, want dat zou hun geen goed doen. Ik weet van kinderen die op de vastendag schreiden om voedsel. In dergelijke gevallen doet het onthouden van voedsel hun geen goed. Integendeel: zij zien de dag met schrik tegemoet en in plaats van die te verwelkomen, hebben zij er een hekel aan en wanneer zij worden gedwongen krijgen zij een geest van opstandigheid en geen liefde voor God en hun medemensen. Het is beter hun het beginsel te leren en met het opvolgen te wachten tot zij oud genoeg zijn om met wijsheid te kiezen, dan hen te dwingen.

Ik gevoel dat ik hier ook moet zegen dat zij die lichamelijk niet in staat zijn te vasten op vastendag, behoren deel te nemen aan gebed, gaven en getuigenis. Indien wij het woord des Heren aldus gehoorzamen zullen wij zeker worden gezegend zoals God door zijn profeten heeft beloofd. Ik geloof dat geen fysieke zegening zo zeer wordt verlangd als gezondheid naar lichaam en geest.

Luister naar wat Jesaja zegt en naar deze belofte: „Dan zal uw licht voortbreken als de dageraad, en uwe genezing zal snel uitspruiten, en uwe gerechtigheid zal voor uw aangezicht henengaan, en de heerlijkheid

des Heeren zal uwe achterhoede wezen". (Jesaja 58 : 8). En verder: „Dan zult gij roepen en de Heere zal antwoorden, gij zult schreeuwen en Hij zal zeggen: Zie, hier ben Ik. .' (58 : 9) Welke zekerheid hebben wij nog meer nodig dan deze belofte dat wij de Here mogen aanroepen en Hij zal antwoorden? Voorts zegt Jesaja: „... zoo gij uit het midden van u weg doet het juk (of boosheid), het uitsteken van den vinger (het beschuldigen van anderen) en het spreken der ongerechtigheid. En zoo gij uwe ziel opent voor den hongerige, en de bedrukte ziel verzadigt, dan zal uw licht in de duisternis opgaan, en uwe donkerheid zal zijn als de middag. En de Heere zal u geduriglijk leiden (de Heilige Geest zal uw dagelijks leven besturen) en Hij zal uwe ziel verzadigen in groote droogten (dit is uw persoonlijke veiligheid in tijden van moeite en nood) en uwe beenderen vaardig maken; (Ik geloof dat dit met gezondheid heeft te maken. In het beendergestel is merg en merg vormt het bloed dat voor de sterkte en het welzijn van het lichaam onontbeerlijk is), en gij zult zijn als een besproeide hof, en als eene springader der wateren, welker wateren niet ontbreken (inspiratie en wijsheid zullen voortdurend van u uitgaan.) En die uit u voortkomen, zullen bouwen de oude verwoeste plaatsen; de fundamenten van geslacht tot geslacht verwoest, zult gij oprichten; gij zult genaamd worden: Die de bressen toemuurt, die de paden weder herstelt om te bewonen." (Jesaja 58:9-12) Voor mij is dit een belofte voor hen die met de leden der Kerk werken die lichamelijk en geestelijk in nood verkeren, „die uit u voortkomen", of dat gij in staat zult zijn te helpen - om wat te doen? ‚de oude verwoeste plaatsen bouwen', en als gij hen helpt bouwen zult gij de ‚fundamenten van geslacht tot geslacht" (die nog moeten komen) oprichten en dan zult gij worden genoemd: „Die de bressen toemuurt". Met andere woorden: ge hebt hen geholpen hun zwakheden te overwinnen, de kloof te overbruggen door heractivering, rehabilitatie en „herstelling" van het pad waarover zij moeten gaan.

Tot hen die voor de leiding van de Heiligen in elke afdeling van de Kerk verantwoordelijk zijn, zeg ik: leer de mensen het beginsel van vasten, met liefde, met vriendelijkheid, met standvastigheid en in nederigheid. Het vasten geeft hun geestelijke sterkte en helpt hen zelfbeheersing te ontwikkelen.

Joh. Vandenberg, Presiderende Bisschop.

De belangrijkste boodschap

„... Een van onze wel bekende verslaggevers heeft enige jaren geleden een verklaring afgelegd waarin hij zeide dat hem eens werd gevraagd welke boodschap het zou zijn, wanneer die over de wereld kon worden verspreid, die als belangrijker dan welke andere ook zou worden beschouwd. Hij zeide dat, toen hij daarover had nagedacht, hij tot het volgende besluit was gekomen: „Indien tot de wereld kon worden gezegd

dat een mens die op deze aarde had geleefd, gestorven was en met een boodschap van God was teruggekeerd, dit de belangrijkste boodschap was die de wereld gebracht kon worden. Ik geloof dat en het is de boodschap die deze Kerk de wereld brengt en daarom zijn wij een grote zendingskerk. Wanneer wij een boodschap voor de wereld hebben, moet het iets zijn, dat de wereld nog niet heeft, of anders is er geen reden voor de Heer om iemand naar de aarde terug te zenden die op aarde geleefd heeft en gestorven is, opdat hij met een boodschap terug kon komen.

Zoals gij weet was deze boodschapper Moroni, die als een profeet van God in Amerika woonde, ongeveer vier honderd jaar na de geboorte van Christus. Hij was de bewaarder van de kronieken van een volk die duizend jaar lang waren bijgehouden. Hij verborg ze volgens het gebod des Heren en bracht ze in deze tijd aan het daglicht en droeg ze over aan de Profeet Joseph Smith.

De mensen veranderen niet veel; de geschiedenis herhaalt zich. In Zijn tijd zeide Jezus dat zij de graven van de dode profeten versierden, maar de levende profeten verwierpen. In de Bijbel hebben wij een precedent van een man die op aarde had geleefd en gestorven was en met een boodschap van God was teruggekeerd. Wanneer een man met een boodschap van God terugkeert, moet hij die boodschap afgeven aan iemand die door God is aangewezen om haar te ontvangen en zo iemand kan niet anders zijn dan een profeet van God. . . . Moroni kwam niet uit zichzelf. Indien zijn komst en wat hij bracht in de Bijbel was vermeld, zou de Christenwereld het wel hebben aangenomen, maar nu het komt van een nieuwe profeet van onze tijd, is men traag zoals men was in de dagen van de Heiland om de woorden van de levende profeten aan te nemen. . . . Een van de tastbaarste bewijzen dat Moroni werkelijk kwam en de profeet Joseph Smith bezocht is het Boek van Mormon en zijn vertaling en wat het de wereld heeft gegeven. . . . Ik geloof dat er profetieën in de Bijbel zijn die niemand juist kan verklaren zonder het Boek van Mormon. Ziehier enige voorbeelden:

Toen Mozes elk van de twaalf zonen van Israël een zegen gaf, zeggende hij Jozef met een nieuw land in de uiterste grenzen der eeuwige heuvelen, en in de beschrijving van dat land gebruikte Mozes het woord „uitnemendste” vijf maal, zeggende welk een heerlijk land de Here voor Jozef had en dat hij van zijn broederen zou worden afgezonderd. (Deut. 33 : 13-17.)

Ik geloof dat buiten deze Kerk niemand ter wereld kan zeggen waar dat nieuwe land ligt en kan vertellen hoe de Here de beloften aan Jozef dat hij in dat land zou worden gezegend, meer zelfs dan zijn vaders, in vervulling deed gaan.

Waarom weten wij het dan? Omdat het Boek van Mormon ons vertelt hoe de Heer een groep uit Jeruzalem naar dit land Amerika bracht, die uit afstammelingen van Jozef bestond en hoe Hij zijn belofte hield en

gebood dat een verslag moest worden bijgehouden en dat verslag is het Boek van Mormon.

Er zijn in de Bijbel nog andere passages die de waarde van het Boek van Mormon aantonen. Ik had enige jaren geleden het voorrecht tot een groep predikanten te spreken en daarbij haalde ik enige schriftuurplaatsen aan, onder andere waar Jezus zeide: „Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen mijne stem horen, en het zal worden ééne kudde en één herder”. (Joh 10 : 16)

Ik vroeg deze heren of zij iets van deze andere schapen wisten of van de vervulling van de belofte van de Heer dat Hij ze zou bezoeken en zij zijn stem zouden horen en dat er één kudde en één herder zou zijn. Niemand kon het zeggen, dus nam ik het Boek van Mormon en liet hun zien dat toen Jezus na zijn kruisiging en opstanding zijn volk in Amerika bezocht, Hij hun zeide dat zij de andere schapen waren van wie Hij sprak tot zijn discipelen in Jeruzalem. Niemand kan met juistheid de verklaring in Joh. 10 : 16 uitleggen zonder de kennis die het Boek van Mormon ons heeft gegeven. Ge herinnert u de woorden van Jesaja waar hij zegt: „Wee Ariël, Ariël, de stad waarin David gelegerd heeft, voegt jaar bij jaar, laat ze feestoffers slachten. Evenwel zal ik Ariël beangstigen; en daar zal treuring en droefheid wezen, en die stad zal Mij Ariël gelijk zijn”. (Jesaja 29 : 1,2)

Indien gij dat aandachtig leest, zult gij opmerken dat hij niet alleen de verwoesting van Jeruzalem zag, maar ook van een andere grote plaats zoals Jeruzalem was.

Dan vervolgt hij: „Dan zult gij vernederd worden, gij zult uit de aarde spreken, en uwe spraak zal uit het stof zachtkens voortkomen, en uwe stem zal zijn uit de aarde als van een tovenaer, en uwe spraak zal uit het stof piepen.” (Ibid. 29 : 4).

Niemand in de wereld zou zonder het Boek van Mormon kunnen verklaren of weten welk volk Jesaja zag dat niet van Jeruzalem was. Ziehier de verklaring in het Boek van Mormon: „Wanneer mijn nageslacht en dat mijner broeders in ongelooft zullen hebben rondgedoeld en door de niet-Joden zullen zijn geslagen, ja, wanneer de Here God legerkampen rondom hen zal hebben doen opslaan, en hen met versterkingen zal hebben omringd en forten tegen hen zal hebben doen bouwen, en wanneer zij laag in het stof zullen zijn nedergebogen, zodat zij niets zijn, dan zullen toch de woorden der rechtvaardigen worden geschreven, en de gebeden der gelovigen gehoord, en allen die in ongelooft hebben rondgedoeld, zullen niet worden vergeten. Want zij die zullen worden verdelgd, zullen tot hen uit de grond spreken, en hun spraak zal laag uit het stof komen en hun stem zal zijn als van iemand, die een welbekende geest heeft: want de Here God zal hem macht geven, dat hij fluisterend over hen zal spreken, alsof het uit de grond kwam, en hun spraak zal fluisterend uit het stof spreken. Want aldus zegt de Here

God: Zij zullen de dingen schrijven, die onder hen worden gedaan en deze zullen worden geschreven en verzegeld in een boek, en zij die in ongelof hebben rondgedoold, zullen ze niet hebben, want zij trachten de dingen Gods te niet te doen”. (2 Nephi 26 : 15 t/m 17).

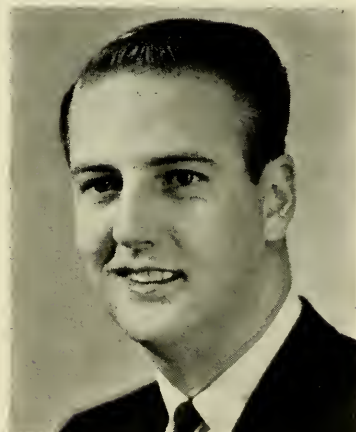
Hoe kon Joseph Smith deze dingen hebben geweten toen het Boek van Mormon zelfs vóór de organisatie van deze Kerk werd gepubliceerd als niet het feit daar was dat het Boek van Mormon de beloofde kroniek is waarvan God zeide dat Hij dat tevoorschijn zou brengen en het voegen bij het Boek van Juda? Hoe zou iemand deze profetie van Jesaja kunnen begrijpen zonder de verklaring in het Boek van Mormon? Er zijn meer profetiën in de schrift die wij niet zouden kunnen begrijpen zonder de openbaringen die de Here ons in het Boek van Mormon heeft gegeven. Het Boek van Mormon staat, na 130 jaar, ten aanzien van de waarheid, boven alle kritiek.

Denk eens aan: Hier is een boek van meer dan vijf honderd bladzijden met de belofte er in dat wanneer dat boek zou verschijnen en iemand zou het lezen en God in de naam van Jezus Christus vragen, God hem de waarheid er van door de macht van de Heilige Geest zou openbaren. Honderdduizenden hebben getuigd dat God de waarheid van dat boek aan hen heeft geopenbaard en daarom is het een tastbaar bewijs dat deze boodschapper, door God gezonden, inderdaad met een boodschap van God kwam.

LeGrand Richards, van de Raad der Twaalven.

VERVOLG OP DE VORIGE PAGINA

Een afscheids- groet

Gedurende mijn gehele zending heb ik gedacht hoe moeilijk het zou zijn Holland te verlaten en naar huis terug te keren, maar ik heb nooit kunnen denken dat ik een groot deel van mijn hart zou achterlaten toen het zo ver was. In de laatste twee en een half jaar heb ik genoten van

de ondervindingen die ik door het werken met u heb opgedaan en van het leren kennen van de Nederlandse levenswijze. Ik ben werkelijk een deel van u en van Holland geworden. Het is een mooi land en ik heb het van ganser harte lief en niet minder u, Hollandse mensen.

Ik heb in mijn zendingstijd vele geestelijke ervaringen opgedaan, zowel met onderzoekers als met leden. Mijn getuigenis is door het geloof van vele mensen met wie ik in aanraking kwam, versterkt. Toen ik „Supervising Elder” was had ik een ondervinding die mij toonde welk een groot geloof gij hebt. Een zuster van een van de leden van de gemeente waar ik werkzaam was, wist iets van het evangelieplan af. Plotseling werd zij ernstig ziek. De artsen wisten toen niet wat haar scheelde. Velen van haar familie waren leden van de Kerk en bezochten haar dikwijls en vertelden haar van de macht van de zalving. Zij vroegen mij haar te bezoeken en te zien of zij gezalfd wenste te worden. Toen ik bij haar kwam zag ik dat zij zeer ziek was, en nadat ik enige tijd met haar had gesproken, vroeg zij om gezalfd te worden, want zij had geloof in onze Hemelse Vader dat zij zou genezen.

Mijn metgezel en ik verrichtten deze verordening en vertrokken daarna. De volgende dag brachten wij haar weer een bezoek en vernamen toen dat zij voor de eerste maal na vier of vijf nachten had geslapen; haar toestand was aanmerkelijk verbeterd.

De doktoren hadden speciale proeven genomen om na te gaan aan welke ziekte zij leed en zij waren verbaasd over haar spoedig herstel. Dit was voor mij een bewijs dat deze vrouw en haar familie groot geloof in onze Hemelse Vader hadden. Later had ik het voorrecht deze dame en haar zoon te dopen en de Kerk van Jezus Christus binnen te leiden. Dit is slechts één van de vele wonderbare ondervindingen die ik hier tijdens mijn zending had.

Aan het einde van mijn zending gekomen, nadat ik 2½ opwindende jaren in Holland heb doorgebracht, spijt het mij u te moeten verlaten. Ik wil u bedanken voor wat u voor mij hebt gedaan, voor de goedheid en liefde die gij mij hebt geschonken. Ik weet dat onze Hemelse Vader leeft en dat Hij gebeden hoort en verhoort. Mijn getuigenis dienaangaande is tijdens mijn zending zo sterk toegenomen dat ik altijd dankbaar zal zijn dat ik nader tot mijn Vader in de Hemel ben gebracht.

Mijn zending is meer dan voltooid doordat ik in acht verschillende plaatsen heb gediend en daardoor vele goede mensen heb ontmoet. Ik heb gediend als Supervising Elder, als Zone-raadgever en gedurende de laatste drie maanden van mijn zending had ik het voorrecht als President Van Slooten's tweede raadgever dienst te doen. In deze hoedanigheid heb ik meer dan ooit Gods Geest gevoeld en gezien hoe Hij zijn Kerk hier op aarde bestuurt.

Ik bid dat de Heer u allen zal zegenen met Zijn grootste zegeningen en dat de Kerk in Nederland met sprongen vooruit mag gaan.

Ik weet dat dit Evangelie waar is en ik heb een getuigenis dat Jezus

Christus aan het hoofd van onze Kerk staat en deze leidt door de Profeten die Hij van tijd tot tijd kiest.

Dat God u moge zegenen is mijn voortdurend gebed.

Tot ziens,

Elder Lyle J. Packer

Tweede Raadgever Nederlandse Zending.

ZONDAG, DE WARE SABBAT VAN GOD,

waarin bewezen wordt, dat de zaterdag noch de Sabbat van het oude testament is geweest, noch de Sabbat van de ouden, die leefden voor het Christelijk tijdperk. *(vervolg en slot)*

door SAMUEL WALTER GAMBLE uit Ottawa, Kansas

Lid van de Zuid Kansas Conferentie van de Methodistische Episcopale Kerk.

Op Donderdag Abib 15 (twee jaar voor de kruisiging) maakte Christus in Jeruzalem een man gezond, die al 38 jaar ziek was. Op de verwijten daarop zei Hij: „Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik ook”, alsof Hij zeggen wilde: Pas als Mijn werk gedaan is, zal Ik rusten en een Sabbat instellen ter herinnering aan Mijn rust.” Een week later, toen Zijn discipelen korenaren plukten zei Hij: „De Zoon des Mensen is een Heer ook van de Sabbat.” (Luc. 6 : 6) Toen Paulus 33 jaar later de bekeerlingen uitlegde, dat de Joodse Sabbat niet de Christelijke Sabbat was, zei hij: o.a. dat indien Jezus hen in de rust gebracht had, Hij niet meer gesproken zou hebben over een andere dag. (Hebr. 4 : 8)

Niemand kan rust vinden zonder geloof, want zonder geloof is het niet mogelijk Hem te behagen. Want hij, die tot God komt, moet geloven dat Hij is en een Beloner is voor hem, die Hem ijverig zoeken. (Hebr. 11 : 6) De goddeloze Joden, die Hem wilden kruisigen, geloofden niet en konden daarom geen rust vinden voor hun zielen. Daarom ook hadden zij geen recht op een herinneringsdag, nu niet en eeuwig niet. Daarom sprak Christus al van een andere dag; toen Hij zei: „De Vader werkt tot heden en Ik ook,” daarmee ten sterkste te kennen gevende, dat, zoals God rustte en ons een Sabbat gaf, zo zal Ik eens rusten en een Sabbat instellen om Mijn rust te herdenken. En Paulus legt die andere dag verder uit in Hebr. 4 : 11, „Er blijft dus een Sabbatrust voor het volk van God. Want Hij, (Jezus) Die tot Zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van Zijn werken, evenals God van de Zijne”.

Wanneer rustte Christus dan van Zijn werk?

Niet, dan nadat Zijn verlossingswerk compleet was.

Was dit compleet zonder opstanding?

Neen, „Indien Christus niet is opgestaan, dan is immers onze prediking zonder inhoud en zonder inhoud is ook uw geloof. . . . indien Christus niet is opgestaan, dan is uw geloof zonder vrucht, dan zijt gij nog in uw zonden. Dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn verloren (ICor. 15 : 14, 17, 18). Christus kon dus pas rusten *van Zijn werk* na Zijn opstanding en dat was op die glorieuze Zondagmorgen, toen Hij de banden des doods verbrak en triomferend uit het graf verrees. Dat was de dag”, die de Here had gemaakt en waarin wij ons verblijden zouden”. Een feestdag dus evenals de Sabbat in vorige bedelingen.

Laten we even denken aan de Zaterdag, dat Christus in het graf lag. Was dat een feestdag? Zijn volgelingen waren diep bedroefd, zo bedroefd als ze misschien op de dag van de kruisiging zelf nog niet eens waren, omdat toen de hele omvang van het verlies nog niet eens tot hen doordrong. Aan de andere kant is er geen dag in de hele geschiedenis aan te wijzen, waarin de duivel en zijn engelen meer verheugd waren dan juist die Zaterdag, dat Christus in het graf lag. Een schrijver zei eens: De hel hield carnaval op die Zaterdag. Is het voor Christenen wel passend, juist die dag van diepste rouw voor de Kerk in ere te houden en dus de hand te reiken aan onze aartsvijand, die zich in die dag verheugde, omdat hij meende, dat Christus de nederlaag geleden had? Neen, deze dag zal nooit meer een gevoel van vreugde kunnen opwekken.

Op Zondagmorgen gingen de Maria's vroeg naar het graf met de olien en zalven, die ze Vrijdag's avonds bereid hadden. Ze vonden het graf leeg en ontmoetten Jezus, die ze voor de hovenier aanzagen.

„En laat op die dag, die eerste (voornaamste) der Sabbatten (Joh. 20 : 19), toen de discipelen bij elkaar waren en de deuren gesloten waren, is Jezus hun verschenen. En een week later weer en toen werd ook Thomas overtuigd. Nu gaan we zes weken verder, naar de zevende Zondag van de Christelijke bedeling, de Pinksterzondag van Hand. 2, toen 3000 Joden zich bekeerden tot de Kerk. Hier komen alle lijnen samen en de Scheppings, de Joodse en de Christelijke Sabbat lopen een jaar lang parallel.

Op vrijdag Abib 14, omstreeks drie uur in de middag, slachtten de Israëlieten in Egypte een lam en smeerden het bloed van dat lam ter bescherming tegen den engel des doods aan hun deurposten.

Op Vrijdag, Abib 14, omstreeks drie uur in de middag, blies Christus op de Calvarieberg de laatste adem uit, hierbij, als een letterlijke vervulling van het „voor”beeld bewijzende, dat Hij dat Lam was.

Op verschillende plaatsen in de Bijbel staat, dat Christus zou verrijzen op de derde dag. De eerste keer, dat, al weer als voorafschaduwing wordt gesproken van de derde dag, is in Exodus 19, wanneer Mozes met de Israëlieten bij de berg Sinai aankomen op Vrijdag Sivan 3. Mozes ging naar de berg om te bidden, God zond hem terug met de

boodschap: „Ga tot het volk, heilig hen heden, en morgen . . . en tegen de derde dag zullen ze gereed zijn . . .”

Mozes was 's morgens de berg opgegaan om te bidden; teruggekomen met een boodschap van God, weer de berg opgegaan om het antwoord van het volk aan God mede te delen en toen weer teruggekomen met bovengenoemde opdracht. Het was dus zeker twaalf uur of later geworden op die Vrijdag, Sivan 3, dat God zeide: Heilig hen heden (Vrijdag) en morgen (Zaterdag) en tegen de derde dag (Zondag) zullen ze gereed zijn . . . En op die derde dag (Zondag) 's morgens, verscheen God op de berg Sinai in tegenwoordigheid van het gehele volk.

We zien hier duidelijk de analogie met de tijd, dat Christus in het graf lag.

Er is nog een ander „voor”beeld, dat de stelling, dat Christus op Abib 14 gekruisigd werd en op Abib 16 opstond, bevestigt.

Op de tweede dag van het feest der ongezuurde broden (Abib 16) moest de eerste schoof van het rijpe graan voor de Here bewogen worden. Op die dag moest de oogst beginnen. Het gebod luidde: „Vereer de Here met uw rijkdom en met de eerstelingen van al uw inkomen, dan zullen uw schuren met overvloed gevuld worden en uw perskuipen van most overstromen.” (Spreuken 3 : 9-10) De wet van de eerste vruchten werd strikt in acht genomen door de Heer en door het volk. Er werd hun geleerd, geen korreltje graan op te eten, voordat zij de beste schoof naar de priester gebracht hadden om voor de Heer bewogen te worden op Abib 16. Wanneer zij dit trouw deden, zouden hun oogsten door de Heer gezegend worden. Zo heeft God eeuwen lang de Joden voorbereid op de oogst van opgestane menselijke wezens. Op Abib 16 (in dat jaar een Zondag) verrees Christus van de dood en werd „de eerste vrucht van hen, die ontslapen waren. (ICor. 15 : 20-23)

Op de avond voor Zijn krusiging had Christus geprobeerd Zijn discipelen te troosten met de gedachte, dat het noodzakelijk was, dat Hij heenging, niet alleen, opdat Hij ze dan de Trooster zou kunnen zenden, maar ook met de verzekering, dat Hij heenging om voor hen een plaats te bereiden. (Joh. 14 : 1-4) „Waar Ik ben, zult gij ook zijn.” Daarom legt Paulus er zo de nadruk op, dat Christus is verrezen en de eerste vrucht is geworden van hen, die ontslapen zijn. We behoeven niet te twifelen aan een toekomstig heerlijk leven, wanneer we de verrezen Jezus als de eerste vrucht aannemen. We zullen dan gezegend worden, we zullen „levend gemaakt worden in Christus”.

Al onze hoop moet gevestigd zijn op de openbaring. Nu dat een feit is, wordt ons geleerd, die dag, die de Here gemaakt heeft, als Sabbat te eren.

De eerste Christenen vereerden die dag van de opstanding als: „de koningin en voornaamste aller Sabbatten”.

De Sabbatviering in de drie bedelingen vertoont een duidelijke stijging in betekenis.

In het begin schiep God de hemel en de aarde. Het was een goede aarde en de mens behoorde zijn waardering en dankbaarheid daarvoor uit te drukken in het onderhouden van de Sabbat.

Toen Mozes een hele stam van meer dan twee millioen mannen, vrouwen en kinderen bevrijdde uit de slavernij, rees de Sabbat van een gewone rustdag tot een feestdag, een blijde herdenking van die bevrijding, van de zegeningen van het vrij zijn in het tijdelijke Kanaän.

Maar Jezus Christus onderging de dood voor iedereen, door de genade Gods. En daar de menselijke familie meer is dan de kinderen Israels, en vrij van eeuwige slavernij hoger staat dan vrij zijn van tijdelijke slavernij, en daar het hemelse Kanaän verhevener is dan het aardse, zo rijst de Sabbat, die ons de verlossing van zonden doet gedenken en van de zaligheid door het offer van Jezus Christus, ver uit in betekenis en glorie dan enige vroegere Sabbat en die dag zou gevierd moeten worden met zo'n wijding en zo heilig gehouden moeten worden als vroeger niet eens mogelijk was.

Daarom is het niet vreemd, dat de evangelisten deze dag de Hoofd-Sabbat noemen en dat de vaders zeiden, dat ieder, die de Heer Liefhad de opstandingsdag moest vieren als de koningin en voornaamste aller Sabbatten.

Moge de Heer ons helpen, de Sabbat naar waarde te schatten; de dag op allerheiligste wijze te vieren en te verdedigen tegen allen, die afbreuk willen doen aan z'n betekenis, opdat de heilige invloed ons ten zegen moge zijn. Amen.

NASCHRIFT

De tien geboden in alle bedelingen omvatten precies dezelfde geboden. Alleen de Sabbatviering heeft in elke bedeling een andere reden.

Christus vergrootte de betekenis van verschillende geboden, zoals het derde, vierde, zevende en achtste gebod.

De patriarchale Decaloog vinden we in Exodus 20 : 3-17. Geschreven met inkt door Mozes.

De Joodse Decaloog staat in Deuteronomium 5 : 7-21. Geschreven met de vinger Gods op de stenen tafelen.

De Christelijke Decaloog is geschreven in onze harten. Ze wordt gevonden in het nieuwe Testament, en wel:

I Matth 4 : 10. Den Here Uw God zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.

Joh. 4 : 24. God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en waarheid.

II I Cor. 10 : 14 Geliefden, ontvlucht afgoderij.

Matth 5 : 37. Laat uw ja ja zijn en uw nee nee, wat daar bovenuit gaat is uit den boze.

IV Hebr. 4 : 9-10. Er blijft dus een Sabbatsrust voor het volk van God.

Want Hij, Die tot Zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van Zijn werken, evenals God van de Zijne.

V Efeze 6 : 1-3. Kinderen, weest uw ouders gehoorzaam, want dat is recht. Eert uw vader en uw moeder-dit is immers het eerste gebod met een belofte opdat het u welga en gij lang leeft op aarde.

VI I Joh. 3 : 15. Een ieder, die zijn broeder haat is een mensenmoordernaar en gij weet, dat geen mensenmoorder eeuwig leven blijvend in zich heeft.

VII Matth. 5 : 28. Maar Ik zeg tot u: Een ieder, die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd.

VIII Efeze 4 : 28. Wie een dief was, stele niet meer, maar spanne zich liever in om met zijn handen goed werk te verrichten, omdat hij iets kan mededelen aan de behoeftigen.

IX Efeze 4 : 25. Leg daarom de leugen af en spreek waarheid, ieder met zijn naaste, omdat wij leden zijn van elkander.

X Efeze 4 : 3-4. Maar van hoererij en allerlei onreinheid of hebzucht onder elkander mag onder u zelfs geen sprake zijn, zoals het heiligen betaamt en evenmin van onwelvoegelijkheden en zotte of losse taal, die geen pas geven, doch veeleer van dankzegging.

Bede om de Geest des Heren.

Bidt, Broeders, Zusters om de Geest des Heren,

Bidt om Zijn tomeloos geweld,

Bidt dat de vlammen weer verteren,

Al wat zich tegen Christus stelt.

Bidt dat God's wind met wilde vlagen,

In onze dorre tuinen stoeit,

Bidt, Broeders, Zusters zonder vertragen,

Bidt dat nieuw leven weer ontbloeit,

Bidt voor u zelf, Bidt voor de ander,

Bidt om meer eenheid in de Kerk,

Bidt voor de noden van elkander,

Bidt om de voortgang van Zijn werk,

Bidt dat de wereld wordt gezuiverd,

Van alle achterdocht en haat,

Bidt dat God's Geest ons hart dan zuivert,

Zodat ons hart weer branden gaat.

J. de Heus, Arnhem

De laatste grijze beer in Cache Forest

door M. R. Hovey

Verscheidene jaren vóór 1923 had een grote grijze beer vele schapen in de omgeving van Logan (Utah) gedood. Er groeiden wilde kersen, bessen en andere voor beren uitgezochte lekkernijen.

Volgens Frank Clark die jaren in de Logan canyon schaapherder was, moest het wel een grote en machtige beer zijn die onder de schapen huis-hield, gezien de sporen en het aantal dieren dat werd gedood.

Men was algemeen van gedachte dat de grijze beren al jaren geleden Cache National Forest hadden verlaten want sinds de dagen van de pioniers was er geen meer gezien of gedood. Pelsjagers hadden vele malen getracht deze grijze beer te vangen, maar altijd was deze hun te slim af. Niemand had hem ooit gezien maar na zijn nachtelijke strooptochten vonden zij wel zijn grote sporen en de dode schapen. Steeds was hij slim genoeg om uit de buurt van mensen en hun vallen te blijven.

Deze beer heerste over een aanzienlijk gebied en de meeste schaapherders in Cache National Forest hadden van hem gehoord. Hij was de koning der dieren in die streek. Vanwege zijn grootte en sterkte noemden de herders hem Oude Efraim. Voor hen vertegenwoordigde hij enige karaktertrekken van de stam van Efraim, die in de Bijbel worden genoemd. Hij was als dynamiet.

Zwarte en bruine beren waren in deze streek heel gewoon en elk jaar werd een aantal van hen gevangen en gedood, maar Oude Efraim niet. Efraim was de laatste grijze beer in Cache National Forest en nu zou het weldra met hem zijn gedaan, want hij kon niet door blijven gaan met doden en in leven blijven. Een van de laatste jagers op grijze beren verklaarde: „Een beer zal 30 mijl lopen om een goede oogst aan eikels te vinden, hij graast klaver als een koe en wordt vet als een varken van noten, wilde kersen, bessen en andere fruitsoorten, maar laat hem eenmaal het vlees van een koe of een schaap proeven en hij is voor goed hun moordenaar.” En zo was Oude Efraim.

In de lente van 1923 had Clark zijn schapen in Logan canyon. Hij vond een grote modderpoel ongeveer 1½ mijl zuidoost van zijn kamp, bij een bron in de laagte die zich oostwaarts uitstreekte. Aan de sporen zag Clark dat Efraim weer op het oorlogspad was en dat er weldra weer meer schapen gedood zouden worden. Hij had die lente namelijk al enige schapen gedood. Beren zijn net als varkens. Zij wentelen zich graag in koel modderwater. Clark had verscheidene malen geprobeerd de grijze beer te vangen, maar deze was te schrande. Hij vermeed de vallen of hij liet ze openspringen. Clark besloot nog een poging te wagen. Hij plaatste zijn grote berenval in het midden van de poel en bevestigde

er een flink blok hout aan. Bij het zetten van vallen voor wilde dieren is het geen gebruik de val te bevestigen aan iets dat vast is. Een afzonderlijk stuk hout wordt gewoonlijk als een blok gebruikt dat meegeeft wanneer het dier in de val trapt. Als dat niet wordt gedaan kan het dier zich nog bevrijden door zijn klauw af te knagen en die in de klem achter te laten.

Voor het blok om de val aan vast te maken nam Clark een boomstam van een voet in diameter en van een lengte van negen voet. (Een voet is circa 30 cm.)

Een stalen ring aan het eind van de ketting die aan de val was gehecht werd in het midden van het blok stevig vast gemaakt. De stam werd zorgvuldig overdekt. Clark keerde naar zijn kamp terug en wachtte af wat er met Efraim zou gebeuren.

De volgende dag ging Clark naar de modderpoel en zag tot zijn verbazing dat Oude Efraim daar was geweest en de boomstam had uitgegraven en die naast de val had neergelegd, echter zonder deze te doen springen. Hij had vlak bij een nieuwe poel gemaakt. Clark nam zijn val, plaatste die in de nieuwe poel en begroef het blok.

Hij geloofde dat de beer terug zou komen en misschien bij ongeluk in de klem zou trappen. Gedurende de nacht dat Efraim in de poel was geweest, had hij acht schapen gedood.

De volgende nacht ging Oude Efraim weer naar de poel; dit maal zijn noodlot tegemoet. Een van zijn grote klauwen geraakte in de klem. Clark werd in zijn kamp, meer dan een mijl weg, door het machtige gebrul van Efraim gewekt. Hij vond het niet verstandig naar hem toe te gaan en te trachten hem in het donker te doden, want hij wist dat niets een grijze beer zo razend maakt als het gevangen worden in een val, woedender zelfs dan een wijfjesbeer die met haar jongen in gevaar verkeert.

De Oude Efraim toonde zijn woede door in de boomstam en de ketting te bijten totdat hij daarvan bevrijd was. Hij beet op de stalen ring en de ketting zo hard dat hij een van zijn grote hoektanden brak en zijn muil vreselijk verwondde. Dank zij zijn enorme kracht brak hij de ring en was hij vrij van de stam, maar zijn klauw zat nog in de klem en daar kon hij niet van loskomen. Hij ging de laagte in, recht op het kamp van Clark af. Het leek wel alsof hij wist wie de val had gezet en nu met Clark wilde afrekenen. Deze durfde niet in het kamp te blijven en stelde zich met zijn geweer verdekt op en wachtte de dageraad af voordat hij de strijd met Efraim aanbond.

Clark had menige zwarte en bruine beer in de val gelokt maar het neerschieten van Oude Efraim was geheel iets anders. Om deze grijze beer al brullend te horen aankomen was voor Clark een geheel nieuwe ervaring en deed hem bijna zijn zelfbeheersing verliezen. In zijn opwindning greep Clark zijn geweer en snelde naar de heuvel zonder eerst zijn broek aan te trekken. Hij durfde niet terug te gaan om die te halen en

bleef in de kou in zijn ondergoed waar hij was. Clark vertelde dat hij in zijn leven nog nooit zo bang en opgewonden was geweest.

De beer, zich door de laagte een weg banend, tractte al die tijd zich te ontdoen van de klem. Het was moeilijk voor hem om op vier poten te lopen met een klauw in de klem, daarom liep hij de afstand gedeeltelijk op zijn achterpoten. Toen de dag aanbrak kon Clark het struikgewas zien bewegen en zag hij de beer. Hij had een geweer met een magazijn dat acht kogels bevatte. Hij schoot in het struikgewas waar de beer zich bevond, die getroffen werd. Efraim's woede steeg ten top en hij was nu klaar om met alles en iedereen te vechten. Clark vond dat nu de tijd gekomen was om er een eind aan te maken. De grijze beer kwam op zijn achterpoten naar hem toe, met zijn ene klauw in de grote klem. de ketting achter zich aan slepend. Hij was een reus van negen voet hoog. Zijn muil was met bloederig schuim bedekt en hij was verschrikkelijk kwaad. Zoals hij daar aankwam was hij voor Clark een goed doelwit, wiens opzet was het hart van de beer te raken of zijn ruggegraat te breken. Clark vuurde zes schoten vlug na elkaar in de borst van de beer maar trof geen edele delen. Hij had nog maar één kogel over en de beer kwam steeds nader. Hij had een kleine herdershond bij zich, Jennie. Jennie had geprobeerd te helpen door naar de hielen van de beer te happen, maar Clark riep de hond nu nog meer te hulp. Beren houden niet van honden. Clark floot en de hond viel de beer weer van achteren aan en toen de beer zijn kop omdraaide om de hond van zich af te houden, trof de kogel de beer achter het oor en dat maakte een eind aan het gevecht.

Clark was zo over zijn zenuwen en zo uitgeput dat hij op de grond viel en het duurde enige tijd voordat hij kracht genceg had om te lopen. Hij vilde de beer en begroef hem direct omdat zijn paarden niet in het kamp zouden blijven zo lang zij de beer roken. De huid van de beer was aan de schouders een duim dik, zonder het haar. Dit was de laatste grijze beer in de Cache National Forest. Hij woog waarschijnlijk minstens 450 kg.

De grijze beer is in zijn natuurlijke verblijfplaats bijna uitgestorven. De enige overgeblevenen zijn die in de Yellowstone Park en soortgelijke plaatsen waar zij onder natuurlijke omstandigheden kunnen leven.

Een goede Voorzienigheid

door H. F. F. Thorup

In de maand nov. van het jaar 1867, toen ik als zendeling van plaats tot plaats ging, kwam ik in een dorpje aan dat Dysted heette. Het was het Zuid-Sjaelland district met als hoofdplaats Kopenhagen. Toen het

laat in de middag was geworden had ik bijna elk huis bezocht en ik vond dat het tijd werd naar een onderdak voor de nacht om te zien.

Het regende nu al twee weken wat het reizen zeer onbehagelijk maakte. Ik vroeg aan verscheidene huizen om onderdak, maar mij werd gezegd dat ik naar het huis van een landbouwer moest gaan, op enige afstand van de weg. Toen ik zag dat er voor mij geen ander uitzicht was begaf ik mij op weg naar dat huis. Toen ik daar aankwam en aan de vrouw des huizes mijn verzoek overbracht zeide zij dat zij mij niet kon logeren; ik zei haar dus goedendag. Ik had mij nauwelijks omgedraaid of ik werd teruggeroepen. De dame zeide mij dat ik kon overnachten wanneer haar echtgenoot het toestond. Ik ging het huis binnen en kreeg een stoel in de woonkamer. De vrouw ging weg, sloot de deur en liet mij alleen in de donkere kamer.

Een uur ging voorbij en nog was ik alleen. Plotseling werd de deur geopend en de vrouw kwam binnen. Zij ging naar mij toe en vroeg mij of ik iets wilde drinken. Dat wilde ik wel en toen bracht zij mij een glas melk, waarna zij mij verliet. Toen ik het glas in de hand nam kon ik die niet opheffen om te drinken, ofschoon ik wel mijn hand kon bewegen en het glas op tafel kon zetten. Ik probeerde driemaal het glas aan mijn lippen te brengen maar het lukte niet. Ik begon mij niet op mijn gemak te voelen en geloofde dat er vergif in de melk zat en daarom wierp ik die uit het venster. Nauwelijks had ik dit gedaan toen de deur werd geopend en de vrouw binnenkwam en mij vroeg of ik nog meer melk wenste. Ik zeide: „Neen dank u, ik had genoeg”, waarop zij mij weer in de duisternis alleen liet.

Het liep naar negen uur en iedere minuut scheen mij een uur toe. Ik zat er over te denken hoe weg te komen, want ik voelde dat er iets ergs zou gebeuren als ik deze plaats niet kon ontvluchten.

Nu verscheen de man met een lamp in de hand. Hij sprak geen woord tot mij, maar ging in een stoel tegenover mij zitten. Het avondmaal stond gereed maar niemand vroeg of ik iets wilde eten.

Toen de man met zijn avondeten klaar was wendde hij zich tot mij. Zijn eerste vraag was: „Wel, hoe staat het met de zending? Zijn er veel die geloven en lid van de Kerk worden”?

Ik zeide ja, er zijn er heel wat. Tenslotte kwam het gesprek op het evangelie. De man was beledigend in zijn woorden en ik verlangde weg te komen.

Toen de klok tien uur sloeg dacht ik ineens aan een gezin in het dorp vlakbij met wie ik op dat uur een afspraak had! Het was de tijd waarop de heer des huizes thuis kwam van zijn werk. Daarom zeide ik tot de man: „Excuseert u mij, maar ik heb een afspraak om deze tijd met een dame in het dorp”.

„O neen”, zei de man, „het is te laat. Uw bed is opgemaakt”. Meteen gaf hij zijn vrouw een teken om mij de plaats te wijzen. Ik bekeek het vertrek en tot mijn afgrijzen zag ik dat het een klein vierkant kamertje

was zonder venster, met één deur die toegang gaf tot de kamer waar wij zaten.

Naar de man terugkerend bedankte ik hem voor de kamer en het bed maar voegde er aan toe dat ik moest gaan en mijn belofte aan de dame moest nakomen en als ik binnen het uur niet terug was moest hij niet op mij wachten.

Ziende dat ik besloten was heen te gaan, zeide hij: „Wel, ik zal wachten tot u terug bent”.

Ik nam dus mijn jas en mijn hoed en mijn tas en wenste hun goede nacht. De man en de vrouw bleven beide zitten en dus moest ik zelf de weg in de duisternis vinden. Toen ik bij de buitendeur kwam kon ik die niet open krijgen. Door met mijn hand te voelen bevond ik dat een ijzeren ketting aan de deur was vastgemaakt, zodanig dat niemand van buiten af binnen kon komen. Het duurde lang voordat ik het einde van de ketting los had, want die was op vier plaatsen bevestigd.

Toen ik de deur eindelijk open had was ik mijn Hemelse Vader dankbaar dat ik in de koele avondlucht stond.

Ik sloot de deur en rende naar het dorp zo snel als mijn voeten mij konden dragen. Toen ik het huis uit was liet de man de hond op mij los. Maar het dier liep zo hard dat het mij voorbij liep. Ik nam een steen op om het beest weg te jagen in geval het mij zou aanvallen.

Het was zeer laat geworden en ik ging dus niet naar de familie die ik zou bezoeken waarvan ik de man had verteld, maar ging naar een huis waar een gezin woonde dat lid van de Kerk was. Daar kwam ik te middernacht aan. Ik vertelde daar wat mij was overkomen en toen hoorde ik dat de man aan wie ik was ontkomen een ex-veroordeelde was en pas uit de staatsgevangenis was ontslagen waar hij 18 jaar had doorgebracht wegens het vergiftigen van twee jonge mannen, vreemdelingen, die hij had beroofd en in zijn veld had begraven.

De familie en ik dankten onze Vader in de Hemel dat mijn leven gespaard was gebleven.

Chinese gezegden: De morgenstond komt niet tweemaal om een mens te wekken. . . . Denk aan je eigen fouten wanneer je wakker bent en aan de fouten van anderen wanneer je slaapt. Eén goed mens meer op aarde is beter dan een extra engel in de hemel.

Een hachelijk avontuur

door John Nicholson

(Deze geschiedenis verscheen in „The Juvenile Instructor” in februari 1884)

Broeder William N. Fife, vroeger te Ogden, woont de laatste jaren in Cochise County, in het zuidwesten van Arizona. Het is een afgelegen plaats tussen de heuvelen en de dichtst bijzijnde boerderij is die van de gebroeders White, zes mijl verder. Daar ik broeder Fife goed kende was ik zeer belangstellend te horen hoe zijn zoon John, een nog jonge man, door Indianen was aangevallen en ernstig gewond maar net het leven er af had gebracht.

Het bleek dat de jonge John Fife, toen ongeveer 20 jaren oud, op zekere dag in gezelschap van een andere jongen man met een lading hout op weg was naar een naburige mijn, enige mijlen van zijn huis, toen een bende Apache Indianen verscheen.

John's metgezel trachtte meteen te vluchten maar werd op zijn vlucht dood geschoten. De Indianen openden onmiddellijk het vuur op John die door een kogel in de linkerpols werd getroffen. Hij kreeg een plotselinge ingeving om zich in een dicht struikgewas te verschuilen en gaf daar ogenblikkelijk gehoor aan. Een soortgelijk gevoel dwong hem plat op de grond te gaan liggen. Al die tijd stootten de Indianen woeste kreten uit die het bloed doen stollen en zonden in het struikgewas de ene volle laag na de andere.

Gelukkig verloor John de moed en zijn tegenwoordigheid van geest geen ogenblik en als een leeuw in het nauw beantwoordde hij het vuur van zijn woedende aanvallers met zijn geweer met opmerkelijke snelheid en nauwkeurigheid, in aanmerking genomen dat hij zijn linkerhand bijna niet kon gebruiken. Terwijl hij aldus bezig was trof hem een kogel in de rechterlies en een andere veroorzaakte een vleeswond in zijn dij. Maar hij vocht door: een Indiaan viel en werd door zijn kameraden weggesleept terwijl een ander werd gewond.

De moed en de vastberadenheid van John Fife boezemde de bloeddorstige bende zoveel respect in dat zij de aanval achter boomstronken, rotsen en andere borstweringen voortzetten, maar verjagen konden zij hem niet. Vast besloten John gevangen te nemen bedachten zij een listig plan. Zij besloten hem er uit te branden. Het ene einde van het struikgewas in brand gestoken hebbend, stelden zij zich aan het andere einde op en wachtten daar totdat hun slachtoffer tevoorschijn zou komen. De lezer kan zich wel voorstellen in welk een verschrikkelijke toestand deze jonge man verkeerde, zoals hij daar gewond en bloedend in het struik-

gewas lag. Hij had te kiezen tussen twee soorten dood, beide even afschuwelijk. Vóór hem stonden bloeddorstige wilden die, mocht hij zijn schuilplaats verlaten, hem waarschijnlijk aan de vreselijkste folteringën zouden blootstellen. De gedachte gedwongen te worden zich daar aan te onderwerpen maakte een snelle manier om het leven te verliezen de meest aanvaardbare.

Achter de jonge man raasden de vlammen die ieder ogenblik dichtër bij kwamen en dreigden hem letterlijk levend te roosteren. Het vuur was reeds dicht bij zijn voeten gekomen en de hitte was bijna onhoudbaar geworden.

Plotseling zeide een zachte stem tot hem: „Sta op en ren door het vuur”. Onmiddellijk sprong John op en met de tanden op elkaar en de lippen stijf opeengesloten snelde hij door de rook en de vlammen. Hij bereikte het open veld met het brandende kreupelhout tussen hem en zijn vijanden. Het was een kwestie van leven of dood en niettegenstaande zijn wonden vloog hij als een hert over de grond, geen ogenblik zijn snelheid verminderend totdat hij twee mijl had gelopen. Toen bereikte hij een klein mijnwerkerskamp en was hij veilig.

Toen hij daar aankwam viel hij bewusteloos neer en bleef geruime tijd in die toestand. De mannen in het kamp zagen met een oogopslag de situatie. Zij verzorgden hem en zonden een boodschapper naar zijn ouders om hun te vertellen wat gebeurd was. Toen deze daar aankwam was John's vader niet thuis. Men kan zich indenken hoe de moeder en de andere leden van het gezin zich voelden. Het was nu diep in de nacht en Zuster Fife, niet anders denkende dat de wilden de huizen zouden aanvallen, verzamelde de kinderen om zich heen en in de dichte duisternis trok zij met hen de heuvels en prairies over naar de zes mijl verder gelegen boerderij van de heren White. Deze mannen namen de vluchtelingen op en verleenden hun een hartelijke gastvrijheid. Zij zonden onmiddellijk een boodschap naar het mijnwerkerskamp waar John was en lieten hem naar hun woning brengen.

Zij ontboden medische hulp en hielden de jonge man elf weken bij zich totdat hij in staat was zichzelf te helpen. Al die tijd behandelden zij hem met de grootste vriendelijkheid. Hier zij opgemerkt dat deze heren die als de barmhartige Samaritaan hadden gehandeld geen leden van de Kerk waren.

John Fife had grote moed en onverschrokkenheid tijdens zijn opmerkelijke beproeving getoond, eigenschappen die speciaal onder de jeugd van Israel opvallen.

Terecht schrijft hij zijn wonderlijke ontsnapping toe aan Gods tussenkomst, zoals hij werd aangespoord de weg te nemen die tot zijn bevrijding voerde door een invloed die anders was dan zijn eigen natuurlijke impulsen.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

APELDOORN

Stevens, Bertus; 19 juli 1963

ARNHEM

Van Geenen-Beyon, Suze; 28 juni 1963

Van Geenen, Cornelis; 26 juli 1963

van Geenen, Maureen Magdalein, 26 juli 1963

Van Geen, Victorien Gloria; 26 juli 1963

BRUSSEL

Laus-DeMunck, Lucienne Emilie; 21 juni 1963

Maiale, Ermelinda; 6 juni 1963

Maiale, Giuscphina; 6 juni 1963

EINDHOVEN

van Es, Jacob; 26 juli 1963

Antonissen, Huberta Wilhelmina Antonia; 30 juni 1963

UTRECHT

Snickers, Johannes Bernardus Simon; 7 juli 1963

Snickers-van Riet, Elisabeth Cornelia; 7 juli 1963

ZEIST

Veerman, Hendrikus Maria; 10 juli 1963

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM-OOST

Mijdema-Westhof, Wilhelmina Maria Francisca; 16 juli 1963

HILVERSUM

LeBella, Alexander Andreas Alfons; 21 juni 1963

LEIDEN

Van Oosterhout-Pieterse, Maria Louisa; 12 juli 1963

Van Dieren, Cecilia R. W.; 24 mei 1963

van der Ent, Catharina J.; 14 juni 1963

ROTTERDAM-NOORD

Koorevaar, Francina Maria; 14 juli 1963

van Yperen, Lena Pieterrella; 26 mei 1963

Soek-Haasdijk, Cornelia; 21 juli 1963

Stelter, Heddy; 21 juli 1963

Stelter-Nobel, Margaretha; 21 juli 1963

van Waardhuizen, Aart; 21 juli 1963

Bentsnijder, Antony Marie; 25 juli 1963

Hoogendijk, Leentje Willie; 25 juli 1963

Kulsen, Peter; 25 juli 1963

Breuer, Johannes; 25 juli 1963

SCHIEDAM

Kluit, Gerrit; 18 juli 1963

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

ALMELO

Torn, Johannes Jacobus; 21 juli 1963 tot leraar
Torn, Richard Johannes; 21 juli 1963 tot leraar

APELDOORN

Storm, Arie; 23 juni 1963 tot priester

ARNHEM

Elderman, Hendrik; 16 juni 1963 tot priester

DEN HAAG - LEIDEN

Elfert, Marius; 17 maart 1963 tot diaken
van Giffen, Johnny; 17 maart 1963 tot diaken
Lefrandt Robert; 28 april 1963 tot diaken
Rapmund, Robert; 24 februari 1963 tot diaken
Oudheusden, Franklin D.; 24 maart 1963 tot leraar
Roije, Arthur Dirk; 10 maart 1963 tot leraar
van IJzeren, Willem J. H.; 10 maart 1963 tot leraar
Jansen, Nicolaas A.; 16 juni 1963 tot priester
de Vries, Tjibbertus Wilhelmus Cornelis; 12 mei 1963 tot priester
Blajan, Daniel Edouard; 3 februari 1963 tot ouderling
Dalebout, Willem; 9 maart 1963 tot ouderling
Muntinga, Ronny; 9 maart 1963 tot ouderling
Bodeman, Paul; 3 februari 1963 tot hogepriester

DEN HELDER

Gunster, Johannes; 16 juni 1963 tot leraar
Dengah, Ronald, H. H.; 24 maart 1963 tot diaken

DORDRECHT

Pattiasina, Lucas Marcus; 7 april 1963 tot diaken

GOUDA

Van der Bij, Roelof; 17 maart 1963 tot diaken

LEEUWARDEN

Aukema, Derk Jan; 14 juli 1963 tot ouderling

NIJMEGEN

Overvliet, Hendrik Willem; 19 mei 1963 tot priester
Overvliet, Johannes Hendrik; 12 mei 1963 tot priester

ROTTERDAM-NOORD

Linge, Aelbertus; 14 juli 1963 tot leraar
Tenthof van Noorden, Henri Johannes Adrianus; 14 juni 1963

UTRECHT

Wieling, Andries Cornelis; 7 juli 1963 tot diaken
Dubois, Pouwel; 7 juli tot diaken
Baart, Marnix; 7 juli 1963 tot diaken

INGEZEGEND

DEN HAAG - LEIDEN

van Giffen, Irma Jolanda; 3 maart 1962
van Giffen, Silvia Anita; 3 maart 1963
Okeson, Kevin James; 7 juli 1963
Richard, Cynnthica Jévonne; 3 maart 1963
van der Zwart, Ronald; 3 maart 1963

ROTTERDAM-NOORD

de Jong, Francine Albertina; 7 juli 1963

SCHIEDAM

van IJperen, Theodorus Cornelis Jan; 19 mei 1963

van IJperen, Johannes Hendrikus; 19 mei 1963

van IJperen, Maria Theodora; 19 mei 1963

OVERLEDEN

ARNHEM

Rienstra, Doeke; 20 juni 1963

DORDRECHT

van 't Hof, Hermanus; 29 maart 1963

van Namen, Louise Christina van Bennekom; 20 maart 1963

DEN HAAG

van Lottum, Bernard;

ZEIST

Knopper, Annie den Besten; maart 1963

GEHUWD

Lucardie, Albert N. met van Veen, Johanna; 24 mei 1963

AANGEKOMEN

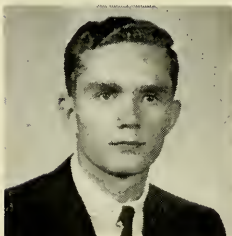
Broeder en Zuster Van Alfen van Ogden, Utah

George Johan William van Komen van Salt Lake City, Utah

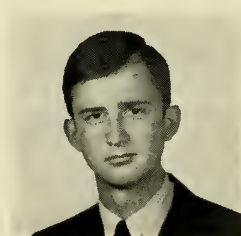
Jon Meyers Dunn van Salt Lake City, Utah

Orrin Bennett Beckstrand Jr. Van Bountifun, Utah

Golden Virgil Adams van Garland, Utah

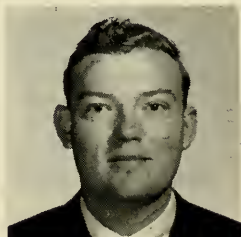
G. W. van Komen

Jon Meyers Dunn

Orr. B. Beckstrand Jr.

G. V. Adams v. Garland

Br. en Zr. Van Alfen van Ogden.

VERTROKKEN

Marinus Albertus Overdiek; aangekomen 17 jan. 1961 vertrokken 2 juli 1963. Werkzaam geweest: Emmen, Groningen, Den Haag, IJmuiden, Hoofdkantoor, Rotterdam Noord, Enschede, Mechelen, Assen, Zwolle, Amsterdam Oost.

Lyle J. Packer; aangekomen 10 jan. 1961, vertrokken 10 juli 1963. Werkzaam geweest: Enschede, Delft, Mechelen, Hoofdkantoor, Antwerpen, Den Haag, Apeldoorn.

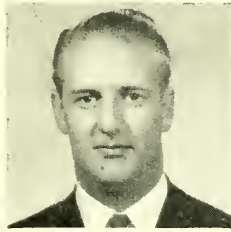
David Herman Uffens; aangekomen 10 jan. 1961 vertrokken 10 juli 1963. Werkzaam geweest: Dordrecht, Leiden, Apeldoorn, Den Haag, IJmuiden, Groningen, Amsterdam Zuid.

Alfred Lear Thorpe; aangekomen 10 jan 1961 vertrokken 10 juli 1963. Werkzaam geweest: Amsterdam, Arnhem, Sneek, Harlingen, Vlaardingen, Zeist, Alkmaar, Amsterdam West. Hoofdkantoor, Apeldoorn, Rotterdam.

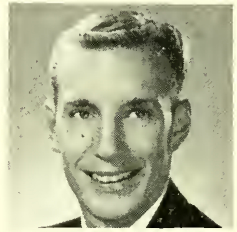
Joseph Marland Daley; aangekomen 14 feb. 1961 vertrokken 15 juli 1963. Werkzaam geweest: 's-Hertogenbosch, Den Bosch, Leiden, Apeldoorn, Oostende, Alkmaar, Almelo, Amsterdam Zuid, Gouda, Hoofdkantoor, Amsterdam Oost, Schiedam.

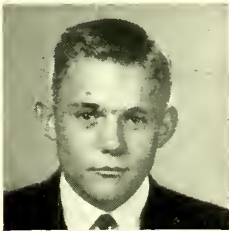
Marinus A. Overdiek

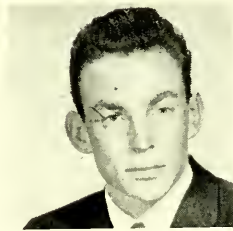
Lyle J. Packer

David H. Uffens

Alfred Lear Thorpe

Joseph M. Daley

OVERGEPLAATST

Lyle Oldham van Mechelen naar Hoofdkantoor
Donald Kranendonk van Den Haag naar Amsterdam
Alan Ford van Arnhem naar Den Haag
Terry Niederhauser van Groningen naar Rotterdam
David Sundin van Amsterdam Oost naar Arnhem
Ronald van Woerkom van Apeldoorn naar Brussel

David King van Brussel naar Amsterdam Oost
Terry South van Rotterdam Zuid naar Mechelen
Keith Hunter van Brussel naar Groningen
David Coppin van Alkmaar naar Antwerpen
Neal van Alfen van Zwolle naar Brussel
Bryce Jeppsen van Mechelen naar Apeldoorn
Robert Jensen van Gouda naar Harlingen
Kent Knudsen van Eindhoven naar Schiedam
Clair van Meeteren van Gent naar Zwolle
Raymond James van Harlingen naar Hengelo
Harry Mayo van Den Haag naar Gent
David Brumble van Den Haag Zuid naar Gent
Denton Hathaway van Rotterdam Noord naar Den Haag Zuid
David Sneddon van Antwerpen naar Den Haag Zuid
Richard Hardy van Hengelo naar Amsterdam Oost
Larry van Quill van Zeist naar Mechelen
Richard Knapton van Amsterdam Oost naar Eindhoven
Randall Funk van Amsterdam West naar Utrecht
James Thurgood van Antwerpen naar Alkmaar
Daniel Chester van Gent naar Antwerpen
Richard Lasson van Hilversum naar Rotterdam Noord
George van Komen van Zendingsschool naar Hilversum
David Mauerman van Hoofdkantoor naar Nijmegen
Jon Dunn van Zendingsschool naar Den Haag Noord
Stephen Hennefer van Zendingsschool naar Zeist
Earl Felix van Nijmegen naar Amsterdam Oost
John Anderson van Zendingsschool naar Utrecht
Daniel Lowe van Amsterdam West naar Gouda
Golden Adams van Zendingsschool naar Amsterdam West
Orrin Beckstrand van Zendingsschool naar Amsterdam West
Blaine Liljenquist van Den Haag Noord naar Rotterdam Zuid

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Een diamant kan niet worden gepolijst zonder wrijving, noch een mens volmaakt worden zonder beproevingen.

Een eerezuchtige jongeling vroeg een groot zakenman: „Wat is het geheim van uw succes”? Er is geen geheim, antwoordde de koopman. „Je moet alleen maar springen om je kans te grijpen”. „Maar hoe kan ik weten dat mijn kans komt”? Dat kun je ook niet, je moet blijven springen”.

Denk aan de schildpad: Hij maakt nooit enige vordering totdat hij zijn hals strekt.

Het is niet nodig het licht van een ander uit te blazen om je eigen licht te laten schijnen.